

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové ve věci navrhovatele: **J. B.**, o návrhu ze dne 12. 12. 2016,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 12. 12. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání navrhovatele, označené jako „Kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze, č. j. 72 Co 396/2016 ze dne 30. 11. 2016“ a „Návrh na zahájení kárného řízení se soudci Městského soudu v Praze JUDr. Lubomírem Velcem, JUDr. Jiřím Körblerem a JUDr. Zuzanou Sváčkovou“. Z odůvodnění stěžovatelova podání je zřejmé, že napadá protokol o jednání, a to z důvodu, že se městský soud při ústním jednání nevypořádal s namítanou podjatostí, kterou navrhovatel spatřoval v diskriminaci pro sociální původ a o podaném odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, č. j. 43 C 17/2015 – 60 ze dne 4. 3. 2016 rozhodl. S ohledem na takový postup proto navrhuje také zahájit s uvedenými soudci kárná řízení. Zároveň bere případně zpět tento návrh vůči soudci, který při hlasování s takovýmto postupem nesouhlasil.

Dle ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“) je kasační stížnost „*opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.*“

Pravomoc soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví upravuje ustanovení § 4 odst. 1 s. ř. s. tak, že soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným

orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"), ochraně proti nečinnosti správního orgánu, ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a kompetenčních žalobách. Dále pak dle § 4 odst. 2 téhož zákona ve správním soudnictví soudy rozhodují ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí, a o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem. Podle § 101e s. ř. s. pak rozhodují o zrušení služebních předpisů.

Z uvedeného vyplývá, že shora označený návrh nemůže být kasační stížností, neboť nesměřuje proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, nýbrž proti protokolu o jednání před odvolacím soudem, navíc ještě v občanském soudním řízení. Navrhovatel se svým podáním zejména domáhá přezkoumání a zrušení napadeného protokolu, jež nazývá usnesením, nicméně soudní řád správní neumožňuje žádnému soudu v rámci soudní pravomoci správní přezkoumat protokol o jednání ani rozhodnutí vydané v rámci soudní pravomoci civilní. Z tohoto důvodu pak v řízení, jež bylo tímto návrhem zahájeno, absentuje procesní podmínka soudní pravomoci.

Pokud jde o podání kárného návrhu proti rozhodujícím soudcům, Nejvyšší správní soud uvádí, že Nejvyšší správní soud je sice kárným soudem, což znamená, že projednává podané kárné návrhy a rozhoduje o nich, nicméně na základě podání navrhovatele nemůže být zahájeno kárné řízení. Navrhovatel, jakožto občan může podat pouze podnět oprávněné osobě k podání kárného návrhu proti soudci, avšak bude záležet na uvážení oprávněné osoby, zda kárný návrh podá či nikoliv.

Podle § 8 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“) jsou oprávněni podat návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce tyto navrhovatelé:

- a) prezident republiky proti kterémukoliv soudci,
- b) ministr spravedlnosti proti kterémukoliv soudci,
- c) předseda Nejvyššího soudu proti kterémukoliv soudci tohoto soudu a dále proti soudci soudu nižšího stupně jednajícího ve věcech patřících do pravomoci soudů, v nichž je Nejvyšší soud vrcholným soudním orgánem,
- d) předseda Nejvyššího správního soudu proti kterémukoliv soudci tohoto soudu a proti soudci soudu nižšího stupně jednajícího ve věcech patřících do pravomoci soudů, v nichž je Nejvyšší správní soud vrcholným soudním orgánem,
- e) předseda vrchního soudu proti kterémukoliv soudci příslušného vrchního soudu a dále proti soudci soudu nižšího stupně,
- f) předseda krajského soudu proti kterémukoliv soudci příslušného krajského soudu a proti soudci okresního soudu,

pokračování

g) předseda okresního soudu proti soudci příslušného okresního soudu a proti soudci jiného okresního soudu.

Z této právní úpravy tedy vyplývá, že řízení o kárné odpovědnosti soudce rozhodujícího věci v rámci soudní pravomoci civilní není oprávněn iniciovat ani Nejvyšší správní soud proti soudci, ani občan, který s činností soudce nesouhlasí. Pokud se tedy navrhovatel domnívá, že by kárné řízení mělo být zahájeno, je třeba, aby se s podnětem obrátil na některého z možných kárných navrhovatelů, jak jsou uvedeni v citovaném § 8 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb.

Dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejdou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Nedostatek soudní pravomoci jakožto obecné podmínky kteréhokoli soudního řízení správního je nedostatkem neodstranitelným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2009, č. j. 5 As 19/2009 – 48). Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než na základě ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. shora označený návrh odmítnout.

Jelikož Nejvyšší správní soud shledal neodstranitelný nedostatek podmínky řízení jakožto důvod pro odmítnutí návrhu, nerozhodoval již o žádosti navrhovatele o osvobození od soudních poplatků.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť návrh byl odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu